

szövetkezett, halált kiáltó természettel, jéggel, hideggel, köderdővel s egy csengő — fagyos tagjaikba forróságot öntő — égi csoda: a harangszó segítette őket.

És mindig erősebben csengett feléjük a harang, mindig csengőben nyerített a ló és húzta, húzta kantárjánál fogva a mindgyakrabban felbukó, össze-összeroskadó embert.

És kis idő múlva felsötétlett előttük a falu. Még szólt a harang, amikor az első hársorok közé beértek. Ekkor a nagyúr a lova mellett összeroskadt. S a deres egy utolsó, élettől búcsúzó, sirásszerű nyerítéssel odabukott mellé.

* * *

Mikor a nagyurat az összefutott emberek a gyógyulás szigetére: a szomszéd falubeli kastélyába vitték, elúzótt, elmenni nem tudó felesége odaborult zokogva, megbocsájtásért rimázkodón lázas teste fölé. A nagyúr még nem ismerte meg, félrebeszélte, De néha felhördült:

— Klára... Megbocsájtok, gyere... építünk templomokat. A tornyukba, fenn, magasan, Klára... harangokat... harangokat... harangokat...

És viradattal, nap-nap után, feszült hallgatózó arccal várta a hajnali harangszót. De a ló, a nagyúr hősihalált halt bajtársa nem nyerített többet.

Csanádi Balogh István.

KÖNYÖRGÉS.

Csak egyet kérek:

*Uram, hogy ments meg önmagamtól,
A gonoszságom ma úgy fojtogat,
És kigunyol ma minden régi nap.*

Mert eljutottam, —

*Nekem a színes, sok csillogás kellett,
Ragyogó, dacos, büszke, szép szavak —
És Téged százszor megtagadtalak.*

Jaj a sötétség!

*Aranyigéid mind a porba hullnak,
Hazug vizeken vísz a csónakom,
S tovább evezek gonoszul, vakon.*

Nem tudom, hol vagy!

*Piros labdákat dobok fel az égbe,
S kacagva nyujtom utánuk kezem,
A vágyaimat velük üzenem.*

De azért félek.

*Sok édességtől keserű az ajkam,
Bolond álmoktól lázas a szemem,
Uram, ó ments meg, mert még elveszem!*

G. Hadik Etelka.